

Мотиви към решение по АНД № 4977 по описа за 2021г. на Районен съд - Варна, I-ви наказателен състав

Настоящото производство е образувано въз основа внесен от РП-Варна обвинителен акт против М. Н. ХР. с обвинение за престъпление по чл.313, ал.1 от НК, за това, че на 06.07.2020г. в гр.Варна, съзнателно потвърдил неистина в писмена декларация с вх.№ 630/06.07.2020г. по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Варна, която по силата на чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на българските лични документи („В случаите на изгубване, кражба, повреждане или унищожаване на български личен документ лицето е длъжно да подаде в срок до 3 дни писмена декларация по образец съгласно приложение № 6 относно тези обстоятелства в най-близкото РУ на МВР, ОДМВР, ДБДС - МВР, ДМ – МВР или в звената "Миграция" при ОДМВР) и чл.160, ал.1 от ЗДвП (Дубликат на свидетелство за управление или на контролен талон към него се издава, когато свидетелството или контролният талон е изгубен, откраднат, повреден или унищожен, за което притежателят подписва декларация“) се дава пред орган на власт-началника на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Варна за удостоверяване истинността на декларираните обстоятелства, а именно-че е изгубил свидетелството си за управление на МПС.

Разпоредбите на [чл. 248, ал. 1, т. 4](#) и [чл. 252, ал. 1 и 2](#) от НПК допускат разглеждането на делото по реда на особените правила на [Глава XXVIII от НПК](#) и в случаите, когато съдебното производство е образувано по обвинителен акт, при наличие на предпоставките по чл.78а от НК. Делото следва да се разгледа по този ред, когато в разпоредителното заседание, въз основа на описанието на деянието и на правната му квалификация в обвинителния акт, както и въз основа доказателствата за съдебното минало на подсъдимия съдът формира извод за наличие на условията за приложение на чл.78а от НК, без да изследва въпроси по съществуването на обвинението .

В случая след събиране на необходимите доказателства за предходната съдимост на подсъдимия съдът констатира наличие на предпоставките по [чл. 78а НК](#) за освобождаване на Х. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание за процесното деяние, поради което и на основание [чл. 252, ал. 1 НПК](#) постанови разглеждане на делото по реда на [глава XXVIII от НПК](#) незабавно след приключване на обсъждането на въпросите от разпоредителното заседание. Този процесуален ред за разглеждане на делото определя и вида на съдебния акт по съществуването на делото – решение, а не присъда, независимо от естеството и наименованието на акта на прокурора, с който съдът е сезиран и е образувано съдебното производство.

Прокурорът поддържа обвинението и счита, че са налице предпоставките за освобождаване на подсъдимия от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК. Предлага наказанието да бъде определено в минимален размер.

В съдебно заседание подсъдимият, редовно призован, не се явява, което не е пречка за даване ход на делото. Представява се от адв.Ж.Г. от ВАК, който изразява съгласие със становището на прокуратурата. Счита извършването на деянието за безспорно установено. Моли подсъдимият да бъде освободен от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК, като му бъде наложено наказание глоба в минимален размер.

От приложените по делото писмени доказателства (по Досъдебно производство №60/2021г. по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР-Варна), преценени поотделно и в тяхната съвкупност, се установи от **фактическа страна** следното:

На 17.06.2013г. от МВР-Варна на подсъдимия било издадено свидетелство за управление на МПС с № 282230136, валидно до 17.06.2023г.

През периода м.февруари 2018г.-м.май 2019г. подсъдимият пребивавал трайно в Република Германия и управлявал там автомобил. Поради многобройни нарушения на правилата за движение по пътищата обаче, с Решение № ШС110/130195/22.04.2020г. на Областна служба за граждански и регулативни въпроси, отдел „Правоспособност за управление на МПС, транспорт на лица и стоки“ подс.Х. бил лишен от българската правоспособност за управление на МПС на територията на Р Германия. Решението било връчено на Х. на 28.04.2020г. и влязло в сила на 10.12.2020г. Междувременно през м. април 2020г. свидетелството за управление на МПС на подсъдимия било иззето и впоследствие било съответно маркирано, след което му било върнато с писмо от 20.11.2020г.

В решението, с което била отнета българската правоспособност на подсъдимия изрично било указано, че възражение или оплакване срещу него не го отменят, като правоспособността се отнема с връчването на решението. Поради невъзможността да управлява МПС след отнемането на свидетелството му за правоуправление, подсъдимият решил да се снабди с ново такова. Поради това същият се върнал в Република България и на 06.07.2020г. посетил сградата на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР-Варна, където попълнил декларация по чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на български документи за самоличност, изисквана и по силата на чл.160, ал.1 от ЗДвП, в която декларирал, че е изгубил свидетелството си за правоуправление и контролния талон към него. Въз основа на подаденото заявление на подсъдимия било издадено ново свидетелство за управление на МПС, получено от Х. на 13.07.2021г. Впоследствие германските власти изпратили до компетентните български такива уведомително писмо от 01.02.2021г., с което съобщили за издаденото Решение № ШС110/130195/22.04.2020г., в резултат на което деянието било разкрито и било образувано досъдебно производство.

Изложената фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от приложените по делото доказателства- отчасти от обясненията на обвиняемия и най-вече от показанията на всички разпитани в хода на досъдебното

производство свидетели, заключението на назначената съдебно-почеркова експертиза, както и от всички останали писмени доказателства, като в хода на съдебното производство от страна на подсъдимия не бяха представени доказателства, оборващи фактическите изводи на съда.

От заключението на назначената по делото съдебно-почеркова експертиза се установява, че ръкописният текст в декларативната част на декларацията е изписан от подс.Х., като подписът в позиция „Декларатор“ е положен също от него.

Въз основа така установената фактическа обстановка съдът намира, че с деянието си обвиняемият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.313, ал.1 от НК, тъй като съзнателно е потвърдила неистина (че издаденото от ОД на МВР-Варна СУМПС е изгубено) в писмена декларация, която по силата на чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на българските лични документи („В случаите на изгубване, кражба, повреждане или унищожаване на български личен документ лицето е длъжно да подаде в срок до 3 дни писмена декларация по образец съгласно приложение № 6 относно тези обстоятелства в най-близкото РУ на МВР, ОДМВР, ДБДС - МВР, ДМ – МВР или в звената "Миграция" при ОДМВР) и чл.160, ал.1 от ЗДвП (Дубликат на свидетелство за управление или на контролен талон към него се издава, когато свидетелството или контролният талон е изгубен, откраднат, повреден или унищожен, за което притежателят подписва декларация“) се дава за удостоверяване истинността на някои обстоятелства.

От субективна страна деянието е извършено с вина под формата на пряк умисъл. На подсъдимия е било връчено решението за отнемане на неговата правоспособност и той добре е съзнавал, че свидетелството му за правоуправление е отнето от германските власти, но въпреки това е декларира неистина, а именно- че е изгубил документа.

При така установеното съдът намери подсъдимия за виновен в извършването на процесното престъпление, съобразно повдигнатото му обвинение.

Съдът намира, че са налице предпоставките по чл.78а от НК за освобождаване на подсъдимия от наказателна отговорност и налагане на административно наказание, а именно:

- за престъпление по чл.313, ал.1 от НК законът предвижда наказание лишаване от свобода до три години или глоба от сто до триста лева

- подсъдимият, макар и осъждан за престъпления от общ характер, е реабилитиран. Х. е осъждан с присъди по НОХД №2217/2913г. на ВРС, НОХД№2412/2013г. на ВРС и НОХД№2723/2013г. на ВРС. С определение от 10.06.2013г., влязло в законна сила на 26.06.2013г., постановено по НОХД№2723/2013г. на ВРС е било определено общо наказание по трите присъди, в размер на шест месеца лишаване от свобода, изтърпяването на което е отложено по реда на чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от три

години. Следователно се касае за едно осъждане, за което на основание чл.86, ал1, т.1 от НК е настъпила реабилитация с изтичането на изпитателния срок, на 26.06.2016г.

Подс.Х. е бил освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по НАХД№ 766/2013г. на ВРС, като му е било наложено административно наказание обществено порицание. От служебно изисканата справка от ВРП е видно, че наказанието е изпълнено на 05.04.2013г. Правото на повторно освобождаване от наказателна отговорност на основание чл. 78а от НК е признато в т. 4 от ППВС № 7/85 г., като се приема, че възниква след изтичане на една година от изпълнение на наложеното административно наказание. В тази насока са и задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 2 от 28.02.2018 г. на ВКС по т. д. № 2/2017 г., ОСНК. В случая възможността за повторно приложение на института на чл.78а от НК по отношение подсъдимия е възникнала с изтичането на една година от изпълнението на наказанието обществено порицание-на 05.04.2014г. Доколкото процесното деяние е извършено след посочената дата и след настъпването на реабилитация за осъждането на подсъдимия, безспорно са налице условията за приложение на чл.78а от НК.

- от престъплението не са причинени имуществени вреди;
- не са налице отрицателните предпоставки по чл.78а, ал.7 от НК.

При определяне на наказанието съдът отчете като смекчаващи обстоятелства направеното на досъдебното производство изявление на подсъдимия, че се признава за виновен, изразеното съжаление и липсата на настъпили конкретни вредни последици. Като отегчаващо обстоятелство съдът отчете предходната съдимост, която следва да бъде взета предвид при преценката на обществената опасност на извършителя, независимо от реабилитацията. При така установеното и предвид липсата на данни за реализираните от Х. доходи и притежавано имущество /а по силата на чл.47, ал.1 от НК глобата следва да бъде съобразена с имотното състояние на дееца/, съдът намира, че наказанието следва да бъде определено в размер на законоустановения минимум, а именно –1000 лева. Следва да се отбележи, че според разпоредбата на чл.78а, ал.5 от НК когато за извършеното престъпление е предвидено само глоба или глоба и друго по-леко наказание, административното наказание не може да надвишава размера на тази глоба. За процесното престъпление обаче е предвидено наказание не само глоба от сто до триста лева, но и лишаване от свобода. Поради това административното наказание не би могло да бъде определено при условията на чл.78а, ал.5 от НК.

На основание чл.189, ал.3 от НПК съдът възложи на подсъдимия да заплати в полза на държавата сумата от 149,66 лева, представляваща направени в хода на досъдебното производство разноски, които следва да бъдат заплатени по сметка на ОДМВР-Варна.

Водим от горното съдът постанови решението си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :